

עבודה על המידות בפרקי אבות

"אַרְבַּע מִדּוֹת בִּדְעוֹת (=במידות). נוֹחַ לִכְעַס וְנוֹחַ לְרָצוֹת, יֵצֵא שְׂכָרוֹ
בְּהִפְסָדוֹ. קָשָׁה לִכְעַס וְקָשָׁה לְרָצוֹת, יֵצֵא הֶפְסָדוֹ בְּשְׂכָרוֹ. **קָשָׁה לִכְעַס
וְנוֹחַ לְרָצוֹת, חֲסִיד.** נוֹחַ לִכְעַס וְקָשָׁה לְרָצוֹת, רָשָׁע" (מסכת אבות, פרק ה' משנה י"א)

במילים אחרות: חסיד אינו ממחר לכעוס, אך לאחר מריבה ממחר להתפייס.

שאלה משפחתית:

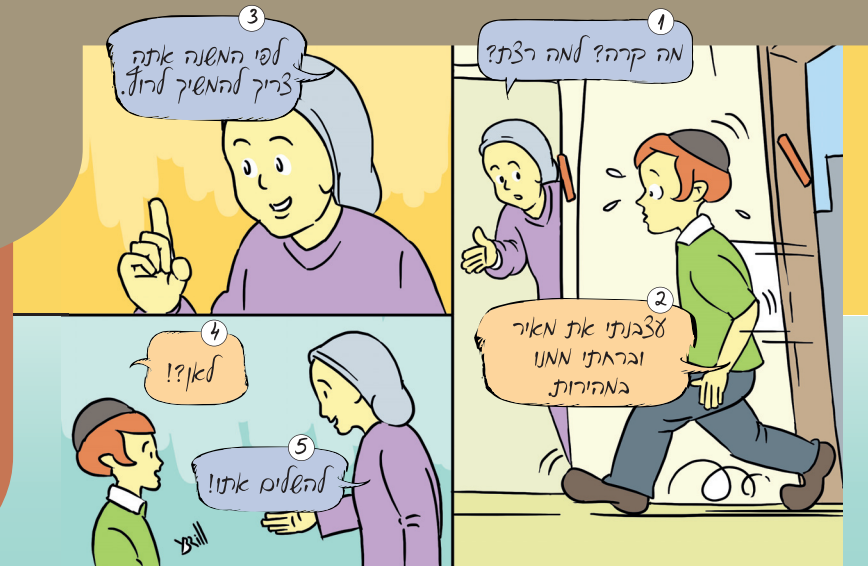
בקשו מאחד מבני הבית לספר לכם
על מקרה שהכעיסו אותו,
אך הוא התפייס במהרה.

☐ שאלתי

משימה משפחתית:

שבת בלי לכעוס ובלי לריב? זה אפשרי! קבלו על
עצמכם החלטה משפחתית לדבר כל השבת בנחת רוח,
ולהימנע מכעס ומריבה. אם הצלחתם – זכיתם בתואר
משפחה מצטיינת!

☐ ביצעתי

לימוד משפחתי - חמש דקות בעקבות פרקי אבות

המשנה מחלקת את הכעס והמחלוקת לשניים: כעס והתפייסות. חסיד הוא זה שאינו ממחר לכעוס, זה שאינו מתעצבן בכל רגע מכל דבר קטן, הוא פשוט לאינו נותן לכל דבר להכעיס אותו. חסיד הוא גם זה שממחר להתפייס, ואינו עושה 'עניין' גדול ממריבה. מה שהיה היה, והוא יודע לעבור הלאה ולא לשמור טינה ולצבור כעסים.

שתי התכונות הטובות האלה, דורשות מאמץ ויגיעה. לא קל שלא לכעוס, ולא קל לסלוח במהרה. את אלה אפשר לעשות כאשר אנו רוכשים את התכונה החשובה "מוח שליט על הלב". זאת אומרת, שאינו נותנים ללב להתלהב ולהיבהל מכל מה שקורה סביבנו, אלא השכל חושב מה נכון ומה כדאי ורק אז מגיב בהתאם.

באגרת קודש (כרך טז, ה'תתסג) מביא הרבי את דברי הרמב"ם שמידת הכעס היא מידה שצריכים להתרחק ממנה עד הקצה האחרון, ולהיזהר שלא להיכשל בה לא לפעמים וגם לא לעיתים רחוקות. הרבי אומר שמידת הכעס מובילה גם להלבנת פני חבר, ומי שנכשל בכך, יכול לתקן זאת על ידי הוספה בכבוד הבריות וכבוד החברים בפרט.

למודתי

על פי דברי הרבי, כיצד מתקנים הלבנת פני חבר שנובעת ממידת הכעס?

- א. על ידי התפייסות מהירה — א,ל
- ב. על ידי הוספה ביחס מכבד לחברים — ב,ש
- ג. על ידי לימוד פרקי אבות — ק,ר

*אספו את האותיות בתשובה הנכונה שעניתם, הן תשמשנה אתכם בכיתה במהלך שבוע הבא.